

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **E. M.**

skazanej z art. 148 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 26 kwietnia 2016 r.,
wniosku skazanej o wznowienie postępowania zakończanego wyrokiem Sądu
Apelacyjnego w [...] z dnia 18 lutego 2010 r., sygn. akt II AKa [...], utrzymującego w
mocy wyrok Sądu Okręgowego w T.
z dnia 30 czerwca 2009 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

E. M. skazana została wyrokiem Sądu Okręgowego w T. z dnia 30 czerwca 2009 r., sygn. II K [...]. Wyrok ten został utrzymany w mocy przez Sąd Apelacyjny w [...] (sygn. II AKa [...]).

W dniu 14 marca 2016 r. do Sądu Najwyższego E. M. złożyła pismo zatytułowane „Wniosek o wznowienie postępowania przygotowawczego”, w którym domaga się „przeprowadzenia ponownego procesu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wznowienie postępowania jest instytucją szczególną, umożliwiającą w bardzo wąsko zakreślonych przypadkach na wzruszenie już prawomocnych orzeczeń. Postępowanie karne na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 a k.p.k.) (na tę podstawę zdaje się wskazywać wnioskodawczyni) podlega wznowieniu nie w razie

zgłoszenia jakichkolwiek wątpliwości co do trafności zapadłego rozstrzygnięcia, ale jedynie wtedy, gdy „nowe fakty lub dowody” wiarygodnie podważają prawdziwość istotnych ustaleń faktycznych, to jest, gdy zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od orzeczenia poprzedniego.

Skoro bowiem wyrok prawomocny ma być, w swym założeniu, trwałym rozstrzygnięciem rozpatrywanej przez sąd sprawy i przysługuje mu cecha domniemania prawdziwości przyjętych w nim ustaleń faktycznych, to wzruszenie tego domniemania, a co za tym idzie i prawomocnego wyroku, w drodze wznowienia postępowania, może nastąpić tylko w ściśle określonych ustawą, wyjątkowych warunkach.

Przedmiotem rozstrzygnięcia w tym postępowaniu jest kwestia istnienia podstaw do wznowienia, a nie kwestia ewentualnej odpowiedzialności karnej, której dotyczy prawomocne orzeczenie kończące postępowanie sądowe, a która miałaby dopiero zostać oceniona w ponownym procesie.

Ustawa z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247) wprowadziła do postępowania o wznowienie nową regulację zawartą w treści art. 545 § 3 k.p.k. Przepis ten, obowiązujący od dnia 1 lipca 2015 r., przewiduje szczególnie obowiązek przeprowadzenia kontroli treści wniosku o wznowienie postępowania pod względem jego zasadności. W wypadku bowiem stwierdzenia oczywistej bezzasadności wniosku, należy podjąć decyzję o odmowie jego przyjęcia. Dopiero po takim zbadaniu wniosku przechodzi się do ewentualnego wezwania do uzupełnienia jego braków formalnych, a dopiero następnie, do czynności prowadzących do jego merytorycznego rozpoznania.

Dodanie do przepisu art. 545 k.p.k. nowego paragrafu, ma przede wszystkim zapobiegać powoływaniu się, po raz kolejny, na okoliczności już uprzednio zbadane w postępowaniu wznowieniowym.

Taka sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie. Wniosek skazanej nie zawiera żadnej argumentacji, która w jakikolwiek sposób mogłaby być powiązana z podstawami wznowienia postępowania. W omawianej sprawie żadną miarą nie sposób przyjąć, aby opisane przez E. M. okoliczności stanowią nowe fakty lub

dowody nie znane sądom rozpoznającym sprawę. Są one natomiast kolejnym powtórzeniem linii obrony prezentowanej przez wnioskodawczynię. Przywołane w piśmie okoliczności skazana przedstawiała już, gdy konsekwentnie zaprzeczała dokonaniu przypisanego jej zabójstwa, zaś ustalenia co do jej sprawstwa, były kwestionowane tak w apelacji, jak i kasacji. Wniosek skazanej tak jak poprzednie składane już wcześniej do Sądu Najwyższego zawiera niemalże identyczny opis szeregu zdarzeń związanych z jej życiem przed czynem, za który została skazana, jak i jego okoliczności (co oczywista prezentowane odmiennie niż przyjęły to sądy orzekające w jej sprawie). Skazana podobnie jak w poprzednich wnioskach wskazuje na nowe dowody mogące mieć znaczenie w ponownym procesie w postaci m.in. rzekomego zapisu monitoringu z kamery mającej obejmować swoim zasięgiem wejście do klatki w bloku, w którym doszło do zabójstwa, czy też depozycji, jakie na jej korzyść miałyby złożyć wskazane przez nią osoby.

Wnioski analogiczne do złożonego obecnie rozpoznawane już były przez Sąd Najwyższy w dniach:

- 29.01.2013 r. (IV KO 77/12)
- 10.07.2013 r. (IV KO 13/13)
- 29.04.2014 r. (IV KO 88/13)
- 6.11.2014 r. (IV KO 60/14)
- 29.07.2015 r. (IV KO 23/15),
- 9.12.2015 r. (IV KO 90/15)

Dokładnie zatem do takiej sytuacji odwołuje się art. 545 § 3 k.p.k.:

- wniosek o wznowienie postępowania nie pochodzi od prokuratora, adwokata lub radcy prawnego,
- we wniosku podniesiono okoliczności, które były już przedmiotem postępowania wznowieniowego.

Powyższe spowodowało, że Sąd Najwyższy przyjął, że złożony w tych warunkach wniosek jest oczywiście bezzasadny i należało odmówić jego przyjęcia.

